

HEERLIJK uitlokkend lag het daar voor haar, het blanke papier. O, nu zou ze weer schrijven zooals vroeger in haar meisjesjaren, toen er menig gedicht en novelle van haar hand in tijdschriften verschenen was. Ze was al aardig op weg geweest een beroemdheid te worden; in de stad harer inwoning prijkte haar portret voor de ramen der boekwinkels naast een bundel gedichten in prachtband, verguld op snee met lelies als symbool. . . . Ze werden druk verkocht, vrienden, familieleden, wilden allen haar gedichten, die door de critiek zeer geprezen werden, in eigendom hebben. De menschen wezen er elkander op, en als ze wandelde klonk het vol trotsch „daar heb je onze schrijfster.“ Ja dat was 'n heerlijke, gelukkige tijd geweest, maar nog gelukkiger was ze geweest toen hij, de knappe, jonge ingenieur, gekomen was en stormenderhand haar hart en hand veroverd had. Toen was het uit met schrijven. Henri nam al haar denken in beslag, nu had ze geen tijd, maar later als ze getrouwd waren zou ze met frisschen moed beginnen. . . . Doch het jonggetrouwde vrouwtje kon evenmin tijd vinden voor literairen arbeid, als het geëngageerde meisje.

Dikwijls als ze geïnspireerd was, kwamen de huiselijke bezigheden of manlief haar storen. 't Was zulk prachtig weer, 't zou zonde en jammer zijn als ze zich nu ging opsluiten in huis. Neen, ze zouden 'n frissche wandeling maken, stelde Henri voor. Dan aarzelde ze even, doch eindigde met hem z'n zin te geven.

Soms be kroop haar een gevoel van jaloezie, als ze 't werk van anderen hoorde prijzen; dan dacht ze „zijn jullie mij nu geheel vergeten? mij, waarop jullie eertijds zoo trotsch waren?“ Toen kleine Bob zijn intrede in het gelukkige huishoudentje ged an had, waren de ouders dol met hun jongen, en bleef haar pen voor 'n paar jaar rusten. Zelf voedde ze haar heerlijken, rozigen jongen, en was in alle opzichten een zorgzaam, in-gelukkig moedertje. . . . Maar nu Bob al 'n heele kerel was, kon ze beginnen, nu wilde ze schrijven. Zeker, ze had veel te zeggen over haar prettig thuis, haar Henri, en hun beider lieveling „Bob“, daarom zouden de eerste bladzijden die ze pende, aan hem, haar jongen, gewijd zijn. „Bob“ wilde ze haar novelle noemen, die vertellen zou van jong, frisch geluk, en moederweelde.

Hè, ze zat nu zoo echt rustig. Kom, nu beginnen. „BOB“ daar stond het, zwart op wit, nu verder pennen. . . . 'n Klopje op de deur, doet haar verschrikt 't blonde hoofd omwenden.

„Mevrouw,“ zegt Sientje, „hier was de slager, wat moet er wezen voor vandaag?“

„De slager, o da's waar.“ 't Was haar door het hoofd gegaan: wie denkt er ook om 'n slager, als je hoofd vervuld is van andere dingen, van meer poëtischen aard. „De slager, hm, ja, bestel maar gehakt, Sientje,“ zegt ze verstrooid.

„Hoeveel Mevrouw?“

„Och. . . . anderhalf pond, en nu wil ik verder niet gestoord worden, begrepen?“

„Jawel Mevrouw,“ bromt de gediensstige, „mijn best.“ Zie zoo, nu beginnen.

„'t Is een gelukkig moedertje“ . . . dat was 'n goed begin; zeker, o, de novelle zou heel mooi worden, dat voelde ze, ze was zoo echt in de stemming; prettig toch.

„Klop, klop,“ wat is dat nu alweer. Foei, en ze had nog wel zoo gezegd daareven aan Sientje dat ze met rust gelaten moest worden.

Op haar ongeduldig „ja“ verschijnt Sientje andermaal met de complimenten als dat het kindermisje ziek was en niet kon komen.

Wat 'n ramp, wat nu?

„Sientje, houdt jij Bob nu maar bij je hoor, ik moet werken, pas goed op 't kind.“

„Ja,“ pruttelde Sientje, „je zoudt alwel zeggen, heb ik nog geen werk genoeg?“

Kom, nu wil ze toch spoedig een begin maken.

't Is een gelukkige moeder. . . . ja dat staat er prachtig, en nu verder, . . . in bezit van het molligste, heerlijkste kindje dat men zich denken kan. . . . O, het vlotte best, 't zou goed worden.

. . . . Klop, klop, wel goede genade, alweer de deur. . . .

„Maar Sientje, wat is er nu weer?“ vraagt ze boos als de roodwangige dienstbode opnieuw verschijnt.

„Mevrouw motte er balletjes in de soep?“ vraagt Sientje.

„Ja zeker.“

„Mot. . . . mot ik ze maken?“

Wanhopig legt de schrijfster van de novelle „Bob“, haar pen neer. Mag het dan niet van morgen? Nu dit weer. Zou ze Sientje? . . . maar 'n blik op de roode handen der gediensstige en de allesbehalve zindelijke nagels met fluweelen randjes, doen haar spoedig van besluit veranderen. Neen ze zal 't zelf maar even doen. . . . Even later staat ze in de keuken gehakt te kneden, en denkt aan 't papier dat geduldig wacht, om haar gedachte aan de wereld bekend te maken. . . . Ziezo dat is klaar, nu even naar Bob zien; hij speelde rustig in den zandkuil. Gauw handen wasschen en dan aan den arbeid.

. . . . Hè, daar zit ze weer. Hemel al zoo laat; wat vloog de morgen toch om, en wat had ze nog bitter weinig uitgevoerd. Kom, nu in allen ernst verder schrijven. . . . O, o neen maar, Bob aan 't huilen, wat zou er nu weer zijn?

Het antwoord op deze vraag geeft Sientje, die met den schreienden Bob de kamer binnenkomt, en Mevrouw zegt dat Bobbie gevallen is, maar dat zij, Sientje, het gerust niet helpen kan, ze kan haar werk niet doen, en tegelijk op het kind passen. Of Mevrouw „Bobbie“ nou maar bij d'er houden wil. Lieve, goeie genade, spande dan alles samen, om haar het werken onmogelijk te maken?

„Hier Bob, lieveling, speel nu maar stil met je bouw-

doos, als je zoet bent, krijg je 'n appel van Moesje.“

„Bob bij Moesje blijven,“ lacht de kleine jongen door 'n traantje heen. 't Is toch 'n schat van 'n jongen, ze moet hem eens eventjes pakken en knuffelen.

„Zoo lekkere dot, zoet zijn hoor, zul je?“

En nu. . . . hè 't was net of het niet meer vloten wilde. . . . even zien. O gelukkig, Bob was aan 't bouwen.

„Mevrouw,“ komt Sientje weer, wilt u even suiker geven, en boter en. . . .

„Ja ja, ik kom.“ Ongeduldig springt de schrijfster van de novelle die niet vloten wil op. Hè wat 'n last toch, nu dit weer. Als ze de gediensstige het noodige uitgereikt heeft ziet ze tot haar schrik, ze voor de koffie nog maar 'n klein half uurtje tijd heeft. O en ze had zich zooveel van dien heerlijken, rustigen morgen voorgesteld. Vol trotsch had ze Henri 'n gedeelte der novelle voor willen lezen, aan de koffie, dan zou hij kunnen zien dat haar talent nog even frisch en vlot was als in haar meisjesjaren. . . .

„Zoo Bob“ begint ze, maar 'n blik op haar schrijftafel doet haar doodelijk ontsteld ophouden. . . . O, daar stroomde de inkt, als een zwart beekje over het nog bijna onbeschreven papier. Jongenheer Bob stond met een arm zondaarsgezicht in den hoek van de kamer. Hij wist wel dat 't ie ondeugend geweest was, en straf zou krijgen; daarom was 't ie al vast maar in den hoek gaan staan.

„O jou stoute jongen, gauw met je gezicht naar den muur, stout kind, foei!“

Bob zette 'n vervaarlijke keel op, en moedertje stond met wanhopig gezicht de verwoesting aan te zien.

Met behulp van Sientje, die pruttelde dat ze geen minuut aan haar werk kon blijven, werd de boel zoo goed mogelijk opgeruimd. Bob bleef in 'n hoekje staan snikken, tot moedertje er medelijden mee kreeg, maar zich voornam heel streng te zijn; hij moest daar maar 'n tijdje blijven staan, die stouterd. . . . Daar hoort ze Henri thuiskomen, o de mooie morgen waarop ze zich zoo verheugd had was nu voorbij.

„Dag vrouwtje, dag Bob, wat is dat, stout geweest?“ vraagt de heer des huizes, als 't ie even later de kamer binnenstapt.

„Dag man, ja Bob is heel stout geweest.“

„Zoo zoo, en vrouwtje, hoe staat het met de novelle?“ „Je zoon heeft ze voor me afgemaakt, vent.“

„Hoezo?“

„Door den inktkoker er over uit te gieten,“ schaterde ze het nu plotseling uit.

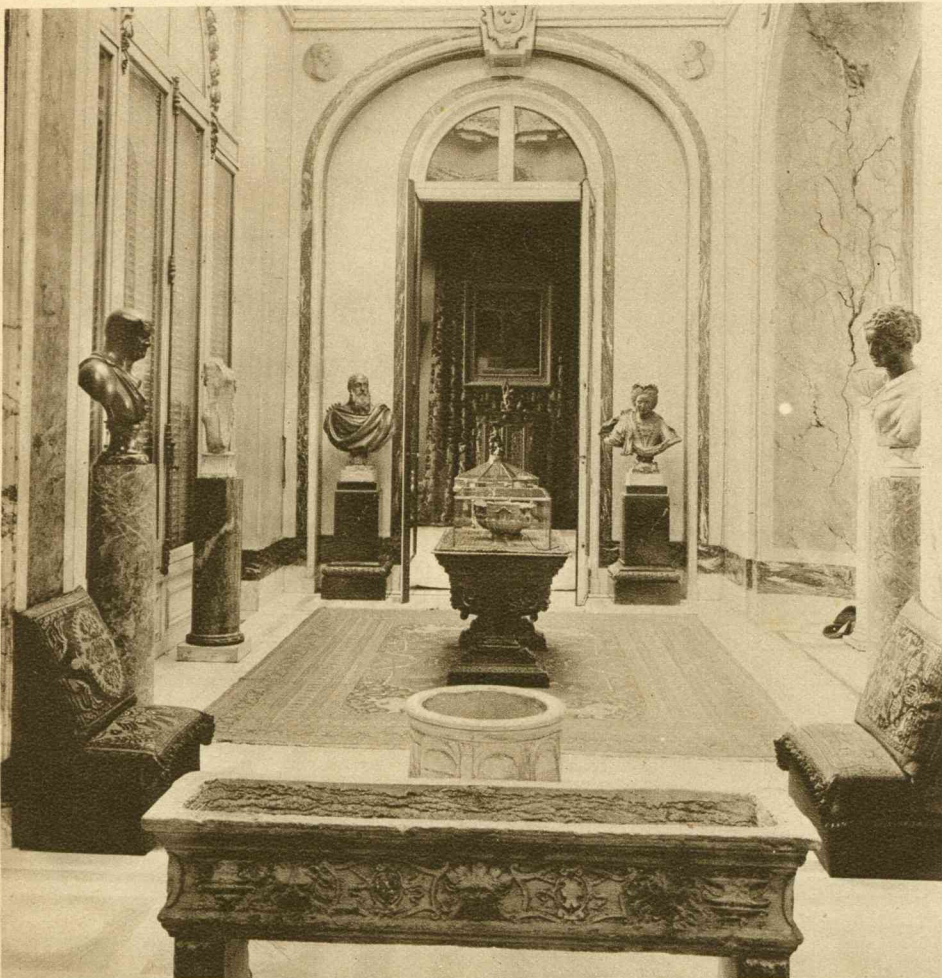
„Maar Bob, maar jongen,“ lacht Papa nu ook.

Bob keert zich om. O, ze lachten, Pa en Moes, nu waren ze niet boos meer, nu mocht Bob ook lachen en zeker wel uit z'n hoekje komen. „Bob zal het nooit weer doen,“ belooft ie plechtig aan Moes.

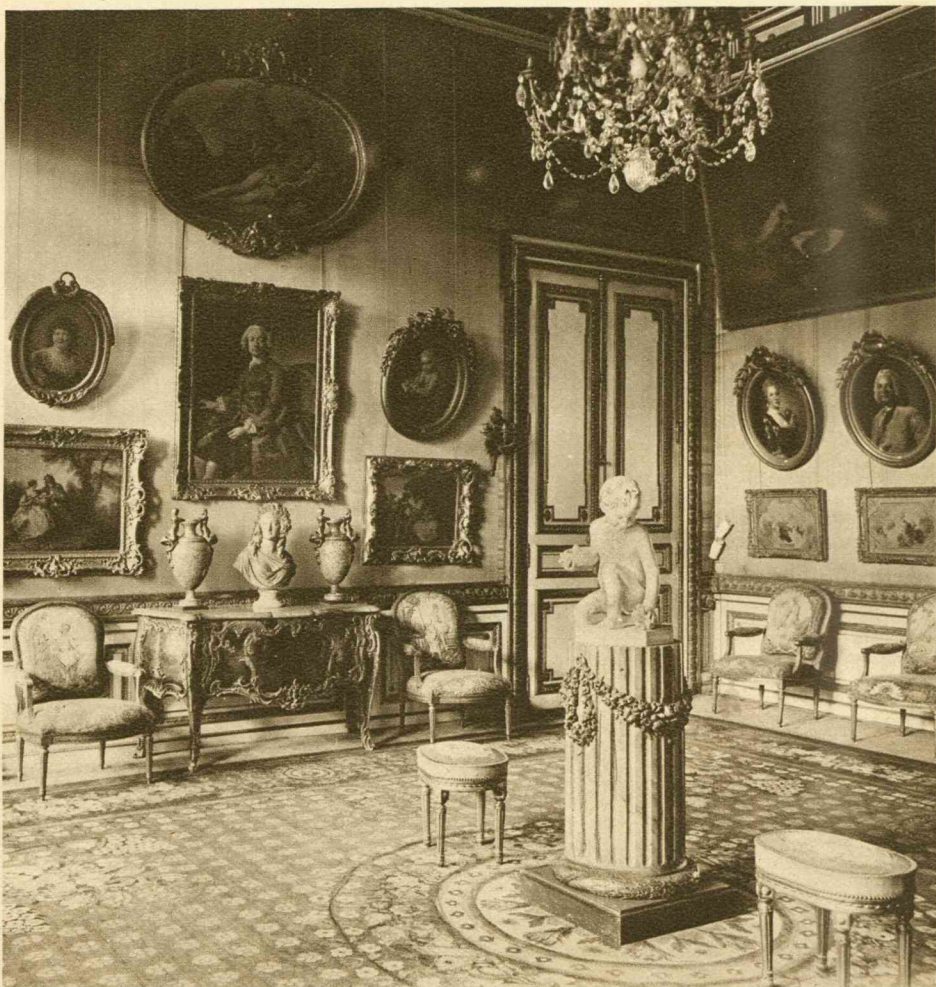
„En ik ook niet kleine, want zoolang jij nog zooveel zorg en oppassing behoeft, wacht ik met me geesteskind Bob, en zal me alleen aan de levende wijden.

HET MUSEUM ANDRÉE, DOOR MEVROUW ANDRÉE GELEGATEERD AAN 'T INSTITUT DE FRANCE, 8 DECEMBER DOOR PRÉSIDENT POINCARÉ INGEWIJD.

(Foto's Manuel)

EEN DER FRAAIE ZALEN.

EEN ARTISTIEK HOEKJE.